

de abbi-jõggedega ühhendatud ruttab Emā neitsike Würjärve poole; kūl lähheb järwe nähhes tüttarlapse sūdda arglaseks ja mōtseb isseenesse: kudda sealt läbbi peasen? Agga kui lõuna poolse järwe otsa saab, ütleb ta: ma mōistan ujjuda, ja kargab seddamaid järwe. Wata! kui mo neitsike žukleb ja liikmeid sīrrutab ja järwe laenede läbbi tungib, funni ta põhja poolse järwe kaldale jõuab, sealt ommikut wasto põrab, Pedja jõega kokku juhhub, fedda ta kaissu wööttab ja siis firest Tarto pole töötab. Linna nähhes sīllitab ta juukseid, kohhentab kaela rāttikut ja pühhib tolmu silmnāo pealt mahha, sest pāike paistis elledast ning pañi teed tolmama. Agga et kēnas linnas wägga paljo targad mehhed ellawad, kes Kalendrid ja kōik suggu imewārgid tewad, sellepārrast ei julge Emā neitsike aega wita, waid üab naerolikko palgega: „Terre ja Jumalaga!” ja pistab siis Luunja mōisa posle. Luunjast wööttab teed Meksi, Meksist Kastri mōisa, kus Alja-jõggi tema sūlle langeb, kellega seltsis ta Peipse järwe lähheb. — Tarto, Pihkwa ja Narwa wahhel kāib miñewast fewwadest sadik üks auro-slaew Emā jõgge mōda, mis inimesi peale wööttab ja mitmesugguse kauhaga koormatud padid ja lodjad oma järrel weab. Tāñawo fewwadest funni 15ma Augusti ku páwani on Tarto auro-slaew 54 kord Emā jõgge mōda sōitnud. Auro-aetawast laewadest leitakse pikkemalt öppetust O. W. Ma singi Nāddala lehtede seest.

F. R.

Tāhtså andispalleminne.

Se om immelik, et halwa innimisse kūlge ausa mehhe nimmi ei nakka, nink et temmā selle läbbi weel ennāmb saap teotodus.

Kats meest istewa ütten kūllākörtsin üttenkoon. Ent ûts neist olli mitma asja perrāst kurja juttu al nink keäke es tahha teddā, nida kui nirki, omma murro pāäl sallida; ent temmā sūde es kõhta keäke kohto een töottes tettā. Selles mehhega saiже sel tōisel körtsin tulli, nink wihamelen ja ka sest, et temmā ütte flasi wina ülle arwo olli serbānu, sōimas temmā teddā kõlbmatummas innimisses. — Sellega wöip se rahhule olla, ke kõlbmata om nink temmāl ei olle muud waja. Ent se kelm es olle sellega mitte rahhule, taht weel ennāmb, sōimas ka nink nōus tōise käest tunnistust. Ni tōssi neide waijel sōnnutamine, nink se tōine üttel talle: sinna kelm! sinna nurme warras! — Sellega es olle se kelm weel rahhule, enge läts kohtomōistja mannu kaihama. Sääl tulli nūud kūl sōimajalle kurri luggu. Sallata es tahha temmā omme sōnnu, nink tunnistusse läbbi neid kindmas tettā es wōi temmā, et temmāl selle näggijid es olle, mes temmā tees. Ni piddi temmā sis ütte rubla trapi masma, et temmā ütte ausat meest kelmis olli sōimanu, piddi weel omma sūdū tōise käest andis palema nink mōttel: sel wina su tārwel